

Nagyváradai nyilatkozat: magyar jövődőt akarunk Szent László városában

2012. 4. 26.

Nagyváradai Nyilatkozat néven adtak ki a partiumi várost féltő nyilatkozatot április 26-án, csütörtökön néppárti politikusok. A dokumentumot Tőkés László, az Erdélyi Magyar Nemzeti Tanács elnöke, az Erdélyi Magyar Néppárt védnöke, Zatykó Gyula, a Néppárt partiumi régióelnöke, nagyváradai polgármester-jelölt, valamint Csomortányi István, a Néppárt partiumi szervezési igazgatója jegyzik.

Zatykó Gyula, Tőkés László és Csomortányi István sajtótájékoztatón ismertették a *Nagyváradai Nyilatkozatot*

NAGYVÁRADI NYILATKOZAT

Az **1910**-es népszámlálás adatai szerint **Nagyvárad** lakosságának 90%-a magyar volt. Városunk élén magyar polgármester legutóbb a kommunista időkben állott, **1973**-tól már az sem – pedig az **1966**-os népszámlálás idején a 122.500-as összlakosság több mint a felét még mi tettük ki: az 56.500 román mellett 63.000-en voltunk magyarok.

Az utóbbi két évtizedben sem sikerült **magyar elöljárót** választanunk a város élére. A város – és a megye – vezetőségében betöltött kulcspozícióink ellenére (alpolgármesterség stb.) nem voltunk képesek olyan szervezeti és szakmai teljesítményt nyújtani, ami arról győzte volna meg a nagyváradiakat – magyarokat és románokat egyaránt –, hogy érdemes magyar politikus kezébe adni a város irányítását. Most, **2012**-ben viszont már ott tartunk, hogy Szent László városa 183 ezrenyi lakosságának mintegy a 25%-ára zsugorodott magyarságunk (45.000 lélek).

Nagyvárad XXI. századi magyar városvezetőinek a teljesítményére nemigen lehetünk büszkék. Feldolgozás alatt álló, reprezentatív felmérésünk előzetes adatsorai azt mutatják, hogy a váradi magyarok jelentős része **Ilie Bolojan** jelenlegi polgármesterre szándékozik szavazni. Azonban még ennél is aggasztóbb, hogy váradi nemzetársaink mérhető arányban **román pártok** jelöltjeire adnák voksukat.

Ez nem más, mint a nemzetidegen, a zsákmányszerző és kirekesztő **régi politika** következménye. A váradiak nem tudnak büszkék lenni magyar vezetőikre, és emiatt magyarságukban is kárt szenvednek. **Elegük lett** a korrupst magyar politikusokból, elegük lett a kokárdákkal leplezett látszatintézkedésekből, és nem kérnek az olyan „anyanyelvi jogokból”, melyek a „Lacul Roșu” utca „Piros tó” utcára fordításában vagy a „Sfântu Ladislau” sikátorutca névadásában merülnek ki.

Abból is **elegük van**, hogy az – elvileg – a munkahelyteremtés eszközéül szolgáló magyar gazdasági külképviselet vezetője – tanácsosi, múzeumi stb. javadalmi mellett – évi 10–20 ezer euró összegeket rakott zsebre, ám munkája „eredményképpen” egyetlen munkahellyel sem lett több a városban vagy **Bihar** megyében.

Apropó: megye és **Partium!** Igen, abból is **elegünk lett**, hogy választott tisztségviselőink a szavazóik jóvoltából rendelkezésükre álló közpénzekből, illetve adólejekből választástól választásig terjedő, **permanens propaganda-kampányt** folytassanak szavazatuk újbóli megszerzése, illetve megvásárlása céljából, vagy hogy a legrosszabb kommunista időkre emlékeztető módon fenyegetőzzenek, zsaroljanak és manipuláljanak, ily módon erőltetve reánk kizárólagos politikai akaratukat.

Mégcsak azt sem kívánjuk, hogy a korrupcióellenes hatóságok választott magyar vezetőink ellen folytassanak kivizsgálást – hiszen ez egész nemzeti közösségünk szégyenére válik. Azt is kiábrándítóan tartjuk, hogy – történetesen – katolikus pártemberünk református templomainkban „pápai csókra” nyújtsa a kezét, és nemzeti önbecsülésünkben alázzanak meg azok, a pártmenedzser típusú, önjelölt vezetőink, akik – a régi párturalmat idéző módon – teszik hűbéreseiké kulturális és tanintézeteket.

1989 decemberében nem erről álmodtunk – és a forradalmi ellenállás hősei és áldozatai nem ezért hullatták vérüket. Ők nem a zsebükből beszéltek – hanem: a szívükből cselekedtek.

Többé soha nem akarunk **félni** a hatalomtól. Egykor a többségi – román – főhatalomtól féltünk. Most annál is kevésbé vagyunk hajlandók elviselni a hatalomba kapaszkodott „etnikai” magyarok megfélemlítő politikáját!

A hatalom igazi letéteményese maga Nagyvárad, Bihar és Partium **népe** – és mi arra szövetkezünk, hogy az ő akaratukat juttassuk érvényre.

Egy igazi „**néppárt**” – az Erdélyi Magyar Néppárt – mindig is a népe oldalán áll. Csak a népünk oldalán és szolgálatában állva vethetünk véget örökölt megosztottságunknak.

Új egységre van szükség, melyet elsősorban a nagyváradiak, sorra valamennyi településünk lakói, továbbá a civil, az egyházi, a tudományos, művelődési és a politikai-képviselési szféra kötnek egymással.

Véget kell vetnünk a régi politika azon korszakának, amikor kétes pártirodákban vagy politikai haszonszerzésből megtollasodott pártfőnökök kacsalábon forgó villáiban döntötték el, hogy mi jó nekünk – nagyváradi, kolozsvári, sepsiszentgyörgyi magyaroknak!

Itt akarunk élni – mert ez a szülőföldünk, ez a hazánk!

Munkahelyeket akarunk, dolgozni akarunk, élni akarunk – magyar jövődőt akarunk, remélünk és építünk Szent László, Mátyás király és Szent György városában.

Hiszünk **Erdélyben**, hiszünk **Székelyföldben** és – hiszünk **Partiumban!**

Nagyvárad, 2012. április 26.

Tőkés László

az EMNP védnöke

Zatykó Gyula

az EMNP
partiumi régióelnöke

Csomortányi István

az EMNP
szervezési igazgatója